

РЕШЕНИЕ

№ 7127

гр. София, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5579** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на П. К. С., чрез адв. С. Д., срещу Заповед № 21-4332-003053/07.05.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на издадения акт. Изложени са аргументи, че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а самата заповед противоречала на материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че липсва основен реквизит на твърдяното нарушение, а именно: дата на извършеното нарушение. Сочи се, че никога не е шофирал под влияние на наркотични вещества или техните аналози, както и под влияние на алкохол. Излага съображения, че не е давал проба за наркотични вещества, респективно не е имало положителна проба за съдържание на наркотични вещества или техните аналози. Искане се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Д..

Ответникът Р. Н. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 18.05.2021 г. лично на жалбоподателя.

В заповедта е посочено, че на 02.05.2021 г. около 00:30 часа в [населено място] по ул. Р. лък от ул. Т. кукли жалбоподателят е управлявал лек автомобил „А.“ с табели с регистрационен номер КН 9518 ВТ и на № 2А, при извършена проверка било установено, че водача управлява под въздействието на наркотични вещества, установено с техническо средство D. Т. 5000 № 0007, проба № 029 с отчетен положителен резултат за кокаин, за което му е бил съставен АУАН, серия GA с бл. № 293371.

На 07.05.2021 г. от полицейски инспектор Р. Н. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-003053/07.05.2021 г., с която временно е отнето свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл.172, ал.1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 18/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето.

Както беше посочено, разпоредбата на чл.172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП , вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС.

Съгласно нормата на чл.171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая няма доказателства водачът да се е явил за даване на кръвна проба, и в хода на съдебното производство не са представени доказателства, че е извършвано изследване на кръвта, за употреба на наркотични вещества, което да обуслови приложимостта на именно тези резултати.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото безспорно се установи, че на 02.05.2021 г. около 00:30 часа, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „А.“ с табели с регистрационен номер КН 9518 ВТ в [населено място] по ул. Р. лък от [улица] при извършена проверка се установило, че водачът е управлява МПС след употреба на наркотици. Предвид липсата на извършено кръвно изследване на жалбоподателя по негова воля, съдът приема, че същият е управлявал МПС след употреба на кокаин, както е отчел и теста. Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел

“ПП“, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП предвижда, че когато водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества, следва да се приложи същата ПАМ като процесната. Не е налице твърдяното в жалбата противоречие с материалноправните разпоредби.

Административният орган, действайки при обвързана компетентност, е изложил подробни мотиви, въз основа на които е формирал извода си за определяне на срока на действие на ПАМ. Съдът споделя напълно така изложените мотиви и също намира, че управлението на собствено МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози е достатъчно укоримо от правния ред поведение, поради което законодателят е предвидил временно прекратяване регистрацията на моторното превозно средство посредством налагането на процесната мярка, за да се препятства занапред възможността, той да управлява автомобил след употреба на наркотични вещества.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. С отнемане на свидетелството за управление на МПС жалбоподателят фактически ще бъде лишен от правото да управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗППАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора неоснователна се явява и претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на П. К. С., чрез адв. С. Д., срещу Заповед № 21-4332-003053/07.05.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ)

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: